1. 11. 2005

ID: 36801

Podíl na rozvratu manželství

Podíleli-li se na rozvratu manželství oba účastníci, pak hledisko příčin rozvratu manželství nelze vyhodnotit jako hledisko prospívající (výlučně) jen některému z účastníků.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 26 Cdo 2208/2003, ze dne 20.1.2004)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce L. P., zastoupeného advokátem, proti žalované A. K., zastoupené advokátem, o zrušení práva společného nájmu družstevní garáže, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 11 C 44/2002, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. dubna 2003, č. j. 11 Co 78/2003-212, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. dubna 2003, č. j. 11 Co 78/2003-212, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 4 (soud prvního stupně) rozsudkem (v pořadí čtvrtým) ze dne 29. června 1999, č. j. 19 C 267/92-113, zamítl žalobu na zrušení práva společného nájmu družstevní „garáže č. 4 ... pod bytem č. 4 v přízemí (dále jen „předmětná garáž“, resp. „garáž“) na adrese P.“ (dále jen „předmětný dům“, resp. „dům“) a rozhodl o nákladech řízení účastníků. Předchozí (vyhovující) rozsudky soudu prvního stupně byly k odvolání žalobce, který nebyl – jako člen družstva – určen nájemcem garáže, zrušeny a věc byla vždy vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 10. února 2000, č. j. 21 Co 2/2000-144, citovaný rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě vyhověl a zrušil právo společného nájmu účastníků k předmětné garáži, nájemcem garáže a členem družstva určil žalobce, žalované uložil povinnost předmětnou garáž vyklidit a vyklizenou žalobci předat do tří dnů od právní moci rozsudku a rozhodl o nákladech řízení účastníků před soudy obou stupňů.

K dovolání žalované Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 12. září 2001, č. j. 26 Cdo 1245/2000-159, zrušil citovaný rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Následně odvolací soud usnesením ze dne 17. ledna 2002, č. j. 16 Co 399/2001-163, zrušil rozsudek soudu prvního stupně ze dne 29. června 1999, č. j. 19 C 267/92-113, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Poté soud prvního stupně rozsudkem ze dne 28. května 2002, č. j. 11 C 44/2002-188, ve znění opravného usnesení ze dne 8. ledna 2003, č. j. 11 C 44/2002-207, vyhověl žalobě a zrušil právo společného nájmu účastníků k předmětné garáži, nájemcem garáže a členem družstva určil žalovanou, žalobci uložil povinnost předmětnou garáž vyklidit a vyklizenou žalované odevzdat do tří dnů od právní moci rozsudku a rozhodl o nákladech řízení účastníků před soudy obou stupňů.

K odvolání žalobce odvolací soud rozsudkem ze dne 2. dubna 2003, č. j. 11 Co 78/2003-212, potvrdil citovaný rozsudek soudu prvního stupně (ve znění opravného usnesení) ve výroku o zrušení práva společného nájmu k předmětné garáži a změnil jej ve výrocích o určení výlučného nájemce garáže a o vyklizovací povinnosti tak, že nájemcem garáže a členem družstva určil žalobce a žalované uložil povinnost garáž vyklidit a vyklizenou žalobci předat do patnácti dnů od právní moci rozsudku; současně rozhodl o nákladech řízení účastníků před soudy obou stupňů.

Odvolací soud pokládal za správný výrok rozsudku soudu prvního stupně, týkající se zrušení práva společného nájmu účastníků k předmětné garáži (§ 705 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 853 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném v době rozhodování odvolacího soudu – dále jen „obč. zák.“).

Při rozhodování o tom, kdo z účastníků bude jako člen družstva dále nájemcem garáže (§ 705 odst. 2 věta druhá za třetí větnou čárkou ve spojení s § 853 obč. zák.), vyšly soudy obou stupňů z následujících skutkových zjištění:
- předmětnou garáž (stejně jako byt č. 4, nacházející se rovněž v předmětném domě – dále jen „byt“) získali účastníci převodem členství z matky žalobce na něj,
- garáže, nacházející se v předmětném domě, byly vybudovány pro nájemce jednotlivých bytů za účelem parkování jejich osobních vozidel,
- elektrorozvody a rozvody vody v garáži jsou propojeny s elektrorozvody a rozvody vody v bytě,
- ve věci sp. zn. 15 C 89/90 Obvodního soudu pro Prahu 4 bylo pravomocně zrušeno právo společného nájmu účastníků k bytu a výlučnou nájemkyní bytu byla určena žalovaná,
- pronajímatel garáže i bytu pokládá za optimální, aby se výlučnou nájemkyní garáže stala žalovaná, která je již výlučnou nájemkyní bytu,
- žalobce garáž neužívá,
- účastníci nemají dosud vypořádáno své společné jmění.

Nadto vzal odvolací soud za zjištěno, že předmětný dům byl vybudován svépomocí, realizovanou nejen matkou žalobce, nýbrž i samotným žalobcem, a že k rozvratu manželství účastníků nedošlo výhradně či převážně z důvodů na straně žalobce.

Rozhodnutí, že nájemkyní garáže bude jako členka družstva žalovaná, opřel soud prvního stupně především o stanovisko pronajímatele, které vyznělo ve prospěch žalované. Neopomenul však ani skutečnost, že byt i garáž se nacházejí ve stejném domě, tj. v předmětném domě, a že garáže v domě byly vybudovány pro nájemce jednotlivých bytů za účelem parkování jejich osobních vozidel. Přihlédl také k tomu, že elektrorozvody a rozvody vody v garáži jsou propojeny s elektrorozvody a rozvody vody v bytě, že výlučnou nájemkyní bytu byla určena žalovaná, a že žalobce garáž neužívá. Z těchto důvodů rozhodl, že jako členka družstva bude dále nájemkyní garáže žalovaná. Naproti tomu odvolací soud rozhodl, že jako člen družstva bude dále nájemcem garáže žalobce. Na rozdíl od soudu prvního stupně totiž konstatoval, že hledisko zájmů nezletilých dětí se s ohledem na povahu předmětu řízení v dané věci neuplatní, a že stanovisko pronajímatele (jako druhé výslovně uvedené hledisko v § 705 odst. 3 obč. zák.) nelze přeceňovat, a v této souvislosti zdůraznil především význam hlediska zásluhovosti na získání garáže (a také bytu), které vyhodnotil jako hledisko prospívající žalobci. Vzal také v úvahu, že svépomoc při výstavbě předmětného domu byla realizována především matkou žalobce a dále také samotným žalobcem, a že příčiny rozvratu manželství netkví výhradně či převážně na straně žalobce.

Proti rozsudku odvolacího soudu, pokud jím byl změněn rozsudek soudu prvního stupně tak, že nájemcem garáže se jako člen družstva určuje žalobce, a že žalovaná je povinna garáž vyklidit a vyklizenou žalobci předat do patnácti dnů od právní moci rozsudku, podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost opřela o ustanovení § 237 odst. 1 písm. a/ zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění po novele provedené zákonem č. 30/2000 Sb. (dále jen „o.s.ř.”). V dovolání uplatnila dovolací důvody podle § 241a odst. 2 písm. b/, odst. 3 o.s.ř. V rámci dovolacího důvodu podle § 241a odst. 3 o.s.ř. namítla, že na stavbě předmětného domu se v rámci svépomoci podíleli nejen matka žalobce a žalobce, nýbrž i otec žalobce a dále i ona samotná, a to poté, co se seznámila s žalobcem, a pokračovala, že byla-li práva k bytu a ke garáži bezplatně převedena na oba účastníky řízení, nelze uvažovat o zásadním podílu žalobce na získání bytu a garáže. Zde rovněž připomněla, že spolu se svým nynějším manželem zajistila žalobci náhradní byt. Zpochybnila také správnost skutkového zjištění, týkajícího se příčin rozvratu manželství. Zde uvedla, že v řízení o rozvod manželství bylo jednoznačně prokázáno, že to byl žalobce, který zapříčinil rozvrat manželství tím, že po celou dobu manželství udržoval mimomanželský poměr, z něhož se narodilo dítě jen o dva měsíce dříve, než se narodilo dítě účastníků, a pokračovala, že mimo jiné i z tohoto důvodu byla v řízení o zrušení práva společného nájmu bytu určena výlučnou nájemkyní bytu. Dále zdůraznila, že žalobce okamžitě a se zjevnou úlevou dal souhlas k osvojení společného dítěte současným manželem žalované. Poté uvedla, že osobní a majetkové poměry účastníků jsou zhruba stejné. Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. odvolacímu soudu vytkla, že ačkoliv při rozhodování o zrušení práva společného nájmu garáže správně analogicky použil ustanovení § 705 odst. 2 (věty druhé) obč. zák., tak při rozhodování o jejím dalším nájmu ve skutečnosti pominul nejen zákonné hledisko normované ustanovením § 705 odst. 3 obč. zák., tj. v daném případě stanovisko pronajímatele, nýbrž – vyjma hlediska zásluhovosti na získání garáže – i další v citovaném ustanovení výslovně neuvedená hlediska, byť je v odůvodnění svého rozhodnutí příkladmo vyjmenoval. Zde předně uvedla, že žalobce garáž nepoužívá, ačkoliv již v roce 2000 ji ona samotná – po předchozím rozhodnutí Městského soudu v Praze – vyklidila. Poté zdůraznila, že byt i garáž tvoří jeden funkční celek, a proto byla-li ona určena výlučnou nájemkyní bytu, měla být, a to i s přihlédnutím k R 27/1983 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, určena rovněž výlučnou nájemkyní garáže, která má sloužit k parkování osobního vozidla nájemce bytu, jenž je povinen udržovat i patřičný úsek cesty (nikoliv veřejné komunikace), která k jednotlivým garážím vede. Ostatně o to v současné době pečuje dovolatelka, i když garáž neužívá. Z obsahu dovolání vyplývá návrh, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k

dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k dovolání uvedl, že členská práva k bytu a ke garáži převedla matka pouze na něj, že dovolatelka se na výstavbě předmětného domu nepodílela, a že proto by měla garáž zůstat jemu. Dále uvedl, že příčinou rozvratu manželství byl neuvážený přístup obou účastníků k manželství a mimomanželská známost žalované; nevěra žalobce v řízení o rozvod manželství prokázána nebyla. Žalobce má za to, že pokud by byl určen nájemcem garáže on, byla by otázka využití garáže výhradně jeho věcí. Jinak se ztotožnil s právním posouzením věci odvolacím soudem a navrhl, aby dovolání bylo odmítnuto, eventuálně zamítnuto.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), za splnění podmínky povinného advokátního zastoupení dovolatelky (§ 241 odst. 1 a 2 o.s.ř.).

Poté se Nejvyšší soud zabýval otázkou přípustnosti dovolání, neboť toliko z podnětu dovolání, které je přípustné, může být přezkoumána správnost napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných (způsobilých) dovolacích důvodů.

Proti výrokům, jimiž odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, je dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. Ve vztahu k potvrzujícímu výroku (výroku, týkajícímu se zrušení práva společného nájmu garáže) není zapotřebí otázku přípustnosti dovolání řešit, neboť proti tomuto výroku dovolatelka ani nebrojí. V uvedených souvislostech se však uplatní závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. června 1997, sp. zn. 2 Cdon 1493/96, uveřejněného pod č. 87 v sešitě č. 11 z roku 1997 časopisu Soudní judikatura, totiž závěry, podle nichž dovolací soud není oprávněn přezkoumat věcnou správnost výroku rozsudku odvolacího soudu o zrušení práva společného nájmu bytu manžely, proti němuž není dovolání přípustné, i když z pohledu ustanovení § 242 odst. 2 písm. d/ o.s.ř. jde o spor, v němž určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky vyplývá z právního předpisu. Propojení výroku rozsudku odvolacího soudu, proti němuž dovolání přípustné je, s výrokem, který není přípustno zkoumat, se při rozhodnutí o dovolání projevuje toliko v tom, že shledá-li soud důvody pro zrušení přezkoumávaného výroku, zruší současně i výrok, jehož sepětí se zkoumaným výrokem vymezuje právě ustanovení § 242 odst. 2 písm. d/ o.s.ř. Zbývá pouze dodat, že byť ve zmíněné věci šlo o zrušení práva společného nájmu bytu a v projednávané věci jde o zrušení práva společného nájmu garáže, neexistuje žádný rozumný důvod, pro nějž by citované rozhodnutí – ve svých závěrech – nebylo využitelné také v posuzovaném případě.

Podle § 242 odst. 1 a 3 o.s.ř. dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok napaden; přitom je vázán uplatněnými dovolacími důvody včetně toho, jak je dovolatel obsahově vymezil. Z ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o.s.ř. vyplývá povinnost dovolacího soudu přihlédnout k vadám řízení uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a/ a b/ a § 229 odst. 3 o.s.ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř.), i když nebyly v dovolání uplatněny. Existence zmíněných vad tvrzena nebyla a tyto vady nevyplynuly ani z obsahu spisu.

Podle § 241a odst. 3 o.s.ř. je-li dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a/ a b/ o.s.ř. (v projednávané věci je proti napadeným výrokům dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.), popřípadě podle obdobného užití těchto ustanovení (§ 238 a § 238a), lze dovolání podat také z důvodu, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení pokládat výsledek hodnocení důkazů, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo z přednesů účastníků nevyplynuly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, je z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti logický rozpor, nebo který odporuje ustanovení § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného (popřípadě i procesního) práva (srov. Občanský soudní řád, komentář, 5. vydání 2001, nakladatelství C. H. BECK, strana 1003 - 1004).

Dovolacím důvodem podle § 241a odst. 3 o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat – jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů – jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že měl vycházet z jiného důkazu, že některý důkaz není ve

skutečnosti pro skutkové zjištění důležitý apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Skutkový závěr o zásadním podílu žalobce na získání garáže (a také bytu), učinil odvolací soud zejména na základě skutkových zjištění, že členská práva a povinnosti týkající se bytu i garáže byla převedena matkou žalobce na něj (vzhledem k dohodě o převodu členských práv a povinností, uzavřené mezi matkou žalobce a žalobcem, nelze správnost uvedeného skutkového zjištění zvrátit), a že svépomoc při výstavbě předmětného domu byla realizována především matkou žalobce a samotným žalobcem. To, že rovněž žalovaná se svépomocných prací měla zúčastnit, nemá na správnost posléze uvedeného skutkového zjištění žádný vliv. V naznačených souvislostech pak nemá žádný právní význam ani okolnost, že žalovaná spolu s nynějším manželem měla žalobci zajistit náhradní byt. Skutkový závěr, že k rozvratu manželství účastníků nedošlo výhradně či převážně z důvodů na straně žalobce, učinil odvolací soud na podkladě skutkového zjištění, že hlavní příčinou rozvratu manželství účastníků byl neuvážený přístup obou manželů k manželství a rodině a mimomanželská známost žalobkyně (v projednávané věci žalované); nevěra žalovaného (v projednávané věci žalobce) nebyla prokázána. Zbývá připomenout, že toto skutkové zjištění vyplynulo z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. dubna 1989, sp. zn. 32 C 307/88. Z uvedeného tak vyplývá, že odvolací soud zmíněné skutkové závěry přijal na podkladě skutečností, které z provedených důkazů vyplynuly, a že tyto skutkové závěry jsou výsledkem logického postupu při hodnocení důkazů podle zásad uvedených v ustanovení § 132 o.s.ř. (ve spojení s § 211 o.s.ř.). Lze uzavřít, že dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o.s.ř. nebyl užit opodstatněně.

Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. lze odvolacímu soudu vytknout, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

V projednávané věci jde o úpravu práv a povinností účastníků k družstevní garáži po rozvodu manželství. Z ustanovení § 705 odst. odst. 2 věty druhé obč. zák., které za použití § 853 obč. zák. aplikovaly soudy obou stupňů pro účely rozhodnutí o zrušení práva společného nájmu garáže (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22. srpna 2002, sp. zn. 26 Cdo 2659/2000, uveřejněný pod č. 167 v sešitě č. 9 z roku 2002 časopisu Soudní judikatura), vyplývá, že v případech, kdy právo společného nájmu družstevního bytu nezaniklo rozvodem, rozhodne soud, nedohodnou-li se rozvedení manželé, na návrh jednoho z nich o zrušení tohoto práva, jakož i o tom, kdo z nich bude jako člen družstva dále nájemcem bytu; tím zanikne i společné členství rozvedených manželů v družstvu. Podle § 705 odst. 3 obč. zák. při rozhodování o dalším nájmu bytu vezme soud zřetel zejména na zájmy nezletilých dětí a stanovisko pronajímatele. Závěr, že hledisko zájmů nezletilých dětí se v daném případě vzhledem k předmětu řízení neuplatní, nebyl dovoláním zpochybněn.

Ustanovení § 705 odst. 3 obč. zák., jehož výklad je pro výsledek sporu určující, patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, to jest k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Jestliže soud při rozhodování o dalším nájmu bytu z tohoto předem neomezeného okruhu okolností vymezí v konkrétní věci ta hlediska, jež považuje za podstatná, vyloží, kterým hlediskům dal přednost a proč, pak kritika tohoto jeho postupu, založená na výtce, že nesprávně zhodnotil význam hledisek ve věci zkoumaných, je kritikou nesprávného právního posouzení věci.

Vedle hledisek výslovně uvedených v § 705 odst. 3 obč. zák. (v daném případě pouze stanoviska pronajímatele), k nimž je soud povinen přihlédnout a s nimi se vypořádat vždy, tak ve shodě s ustáleným výkladem podávaným soudní praxí soud podle okolností konkrétního případu přihlédne – vzhledem k předmětu řízení – jako k dalším hlediskům zejména k příčinám rozvratu manželství účastníků, k možnosti uspořádání jejich poměrů ohledně garáže, k majetkovým poměrům bývalých manželů, k tomu, jak se který z manželů zasloužil o získání garáže, k účelnému využití garáže apod., tj. k hlediskům, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí příkladmo uvedl odvolací soud. Soudní praxe je jednotná v názoru, že není vyloučeno, aby ona další hlediska pro rozhodování podle § 705 odst. 3 obč. zák. převážila nad hledisky, která zákon v citovaném ustanovení výslovně uvádí. Hodnocení těchto dalších hledisek, pokud jde o jejich důležitost pro rozhodnutí o určení výlučného nájemce, je však nutno činit v kontextu s hledisky v zákoně přímo uvedenými, v daném případě s hlediskem stanoviska pronajímatele. V soudní praxi nebyl dosud zaznamenán odklon ani od názorů, k nimž bývalý Nejvyšší soud ČSSR dospěl ve stanovisku Cpj 214/81, uveřejněném pod č. 27 v sešitě č. 6 z roku 1983 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, tj. ve stanovisku, na nějž v dovolání odkázala žalovaná. V uvedeném stanovisku bývalý Nejvyšší soud dovodil, že v případech, kdy družstevní byt a garáž jsou v bezprostřední blízkosti, případně jsou v jednom domě a je nepochybné, že garáž má sloužit především pro potřeby uživatelů předmětného domu či bloku domů (mimo jiné i tehdy, tvoří-li byt a garáž jeden funkční celek, který má sloužit potřebám jedné rodiny, stavebně spolu bezprostředně souvisí a rozdělení užívání by se mohlo vzhledem k

tomu stát zárodkem sporů mezi bývalými manžely), soud tyto předměty užívání rozdělí mezi manžely jen tehdy, pokud to odůvodňují zvláštní okolnosti zjištěné v projednávané věci; přitom soud musí přihlédnout k vyjádření orgánu družstva.

Byl-li hlavní příčinou rozvratu manželství účastníků jejich neuvážený přístup k manželství a rodině a mimomanželská známost žalobkyně (v projednávané věci žalované), potom k rozvratu manželství nedošlo výhradně či převážně z důvodů na straně žalobce, jak správně vzal za zjištěno odvolací soud. Podíle-li se na rozvratu manželství oba účastníci, pak hledisko příčin rozvratu manželství nelze vyhodnotit jako hledisko prospívající (výlučně) jen některému z účastníků. Lze proto vyjít z názoru, že při rozhodování o tom, kdo z účastníků bude jako člen družstva nájemcem garáže, prospívalo žalované stanovisko pronajímatele (jako výslovně uvedené hledisko v § 705 odst. 3 obč. zák.), dále skutečnost, že byt i garáž se nacházejí ve stejném domě, tj. v předmětném domě, že garáže v domě byly vybudovány pro nájemce jednotlivých bytů za účelem parkování jejich osobních vozidel, že elektrorozvody a rozvody vody v garáži jsou propojeny s elektrorozvody a rozvody vody v bytě, že výlučnou nájemkyní bytu byla určena žalovaná, a že žalobce garáž neužívá. Žalovanému pak prospívá hledisko zásluhovosti na získání garáže (a také bytu). Jestliže odvolací soud za této situace dovodil, že stanovisko pronajímatele (hledisko výslovně uvedené v § 705 odst. 3 obč. zák.) nelze přeceňovat, ostatní hlediska prospívající žalované ve skutečnosti pominul a nijak se s nimi nevypořádal a při rozhodování, kdo z účastníků bude jako člen družstva nájemcem garáže, zdůraznil pouze jediné hledisko, tj. hledisko zásluhovosti na získání bytu (včetně toho, že svépomoc při výstavbě předmětného domu byla realizována především matkou žalobce a samotným žalobcem), jako hledisko prospívající žalobci a na základě toho určil, že nájemcem garáže bude jako člen družstva žalobce, je jeho právní posouzení věci neúplné a tudíž nesprávné a odporuje ustálené judikatuře. Přitom – opět v rozporu s ustálenou judikaturou – ani neuvedl, v čem spatřuje ony zvláštní okolnosti, odůvodňující to, aby byt a garáž byly takto rozděleny, přestože se nacházejí v jednom domě, stavebně spolu souvisí a garáž je určena k tomu, aby v ní nájemce bytu garážoval osobní automobil. Takové rozhodnutí je tedy navíc logicky vadné a tudíž neudržitelné. Z řečeného vyplývá, že dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. byl uplatněn opodstatněně.

Lze uzavřít, že ve výroku, jímž bylo rozhodnuto, že jako člen družstva bude dalším nájemcem garáže žalobce, není rozsudek odvolacího soudu z hlediska uplatněného dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. a jeho obsahové konkretizace správný. Nejvyšší soud České republiky jej proto zrušil – vzhledem k vzájemné provázanosti jeho výroků – v celém rozsahu (§ 243b odst. 2 věta za středníkem o.s.ř.) a podle § 243b odst. 3 věty první o.s.ř. vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Zastavení exekuce
- Majetková podstata (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody zaměstnancem
- Náklady řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Zajištění dluhu (exkluzivně pro předplatitele)

- Způsobilost být účastníkem řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody
- Katastr nemovitostí
- Insolvence a SJM
- Vedlejší účastník